

Súd:	Najvyšší súd SR
Spisová značka:	3CdoNa/1/2026
Identifikačné číslo spisu:	1424210014
Dátum vydania rozhodnutia:	28.07.2026
Meno a priezvisko:	Mgr. Renáta Gavalcová
Funkcia:	sudca
ECLI:	ECLI:SK:NSSR:2026:1424210014.1

UZNESENIE

Najvyšší súd Slovenskej republiky v spore navrhovateľky T., narodenej A., proti odporcom 1/ V. narodenej A. 2/ V. narodenému A., o návrhu na nariadenie neodkladného opatrenia, vedenom na Mestskom súde Bratislava IV pod sp. zn. 24C/51/2024, o dovolaní navrhovateľky proti uzneseniu Krajského súdu v Bratislave z 30. júla 2025 sp. zn. 7Co/88/2025, takto

rozhodol:

I. Uznesenie Krajského súdu v Bratislave z 30. júla 2025 sp. zn. 7Co/88/2025 a uznesenie Mestského súdu Bratislava IV z 18. novembra 2024 č. k. 24C/51/2024-98 v spojení s opravným uznesením z 15. januára 2025 č. k. 24C/51/2024-135 z r u š u j e a konanie z a s t a v u j e.

II. Po právoplatnosti uznesenia vec p o s t u p u j e Mestu H.

III. Odporcovia 1/ a 2/ majú voči navrhovateľke nárok na náhradu trov základného a dovolacieho konania v plnom rozsahu.

Odôvodnenie

1. Mestský súd Bratislava IV (ďalej len „súd prvej inštancie“ alebo „okresný súd“) uznesením z 18. novembra 2024 č. k. 24C/51/2024-98 v znení opravného uznesenia z 15. januára 2025 č. k. 24C/51/2024-135 (i) uložil odporcovi 1/ a 2/ povinnosť vodiť psa na verejné priestranstvo a na miesta, kde je voľný pohyb psa zakázaný, len na vôdzke, uviazanej na obojku, alebo na prsnom postroji, a to počas platnosti a účinnosti § 4 ods. 5 zákona číslo 282/2002 Z. z., ktorým sa upravujú niektoré podmienky držania psov (ďalej len „zákon č. 282/2002 Z. z.“) (výrok I.); (ii) navrhovateľke priznal nárok na náhradu trov konania voči odporcovi 1/ a 2/ v rozsahu 100 % (výrok II.); (iii) vyslovil, že o výške náhrady trov konania rozhodne súd prvej inštancie samostatným uznesením po právoplatnosti uznesenia (výrok III.).

1.1. Súd prvej inštancie konštatoval, že nariadenie neodkladného opatrenia je prípustné a opodstatnené vtedy, ak sa tvrdí alebo osvedčí právny vzťah medzi stranami, ak tieto vzťahy vyžadujú dočasnú úpravu, ak sa v právnych vzťahoch medzi stranami nevytvorí nenávratný stav a ak sa neprimeraným spôsobom nezasahuje do právnych vzťahov medzi stranami, a že pri rozhodovaní o nariadení neodkladného opatrenia musí súd porovnávať záujmy, ktoré by mohli byť nariadením, resp. nenariadením

neodkladného opatrenia dotknuté, že je potrebné prihliadať na možné následky nariadeného opatrenia najmä s dôrazom na vznik neprimeranej ujmy osobe, ktorá je povinná z nariadeného opatrenia a tiež, že súd musí skúmať, či postupom súdu alebo obsahom výroku nedochádza k zásahu do práv a slobôd garantovaných ústavou. Neodkladné opatrenie nemožno vydať iba na základe tvrdení navrhovateľa neodkladného opatrenia bez osvedčenia aspoň základných skutočností umožňujúcich prijať záver o pravdepodobnosti nároku, ktorému sa má poskytnúť dočasná ochrana a bez osvedčenia nebezpečenstva bezprostredne hroziacej ujmy. V danom prípade súd prvej inštancie dospel k záveru na základe predložených listinných dôkazov, že navrhovateľka osvedčila potrebu úpravy pomerov formou nariadenia neodkladného opatrenia podľa ust. § 325 ods. 1 písm. d) CSP, a to pripojenými listinnými dôkazmi, najmä Listom č. A., kedy dňa 06. 08. 2024 dali odporcovia 1/ a 2/ správne orgánu „Výjadrenie sa k podkladom k udaniu pana XY“, pričom (odporcovia 1/ a 2/) okrem iného uviedli, že sú si vedomí sily ich psa a podľa toho sa správajú, a že nikto nikdy nemal problém s tým, že „pes je na voľno“, že bolo preukázané, že správny orgán vydal a vyhotovil pre páchatel'ov priestupku V. rozhodnutia o uložení sankcií za spáchanie priestupkov na úseku držania psov, pričom sankcia v rozkaznom konaní bola uložená každému páchatel'ovi zvlášť, nakoľko správny orgán vyhodnotil na základe vyjadrenia páchatel'ov ako aj na základe fotodokumentácie, že priestupok spáchal každý z páchatel'ov zvlášť. Súd prvej inštancie s poukazom na uvedené dospel k záveru, že nastali skutočnosti, keď je potrebné navrhovateľke poskytnúť ochranu pred konaním odporcu 1/ a 2/ pri vedení psa, a že navrhovateľka neodkladného opatrenia v tomto konaní uniesla dôkazné bremeno, osvedčila, že odporca 1/ a 2/ v prípade osobného kontaktu s navrhovateľkou neodkladného opatrenia bude pokračovať vo vedení psa bez vôdzky (na voľno, nakoľko ich pes poslúcha), a preto súd prvej inštancie návrhu navrhovateľky na nariadenie neodkladného opatrenia spočívajúcom v uložení povinnosti odporcovi 1/ a 2/ vodiť psa na verejné priestranstvo a na miesta, kde je voľný pohyb psa zakázaný len na vôdzke, uviazanej na obojku, alebo na prsnom postroji, a to počas platnosti a účinnosti ust. § 4 ods. 5 zákona číslo 282/2002 Z. z.. Podľa názoru súdu prvej inštancie nariadením tohto neodkladného opatrenia sa dosiahne trvalá úprava pomerov medzi stranami, preto súd prvej inštancie navrhovateľke neodkladného opatrenia neuložil povinnosť podať žalobu vo veci samej.

1.2. O náhrade trov konania súd prvej inštancie rozhodol v zmysle ust. § 262 ods. 1 CSP v spojení s ust. § 255 ods. 1 CSP tak, že navrhovateľke, ktorá bola v konaní úspešná, priznal nárok na náhradu trov konania, nakoľko jej trovy v súvislosti s týmto konaním vznikli.

2. Krajský súd v Bratislave (ďalej aj „krajský súd“ alebo „odvolací súd“), na odvolanie odporcov 1/ a 2/, uznesením z 30. júla 2025 sp. zn. 7Co/88/2025 rozhodol tak, že:

„I. Odvolací súd uznesenie súdu prvej inštancie m e n í tak, že návrh navrhovateľky na nariadenie neodkladného opatrenia z a m i e t a.

II. Odporcovia 1/ a 2/ m a j ú proti navrhovateľke n á r o k na náhradu trov konania v plnom rozsahu.“

2.1. Odvolací súd konštatoval, že povinnosť odporcov, splnenia ktorej sa navrhovateľka domáhala nariadením neodkladného opatrenia, spadá do oblasti správneho práva a je upravené jednak zákonom č. 282/2002 Z. z., ako aj na jeho základe (splnomocňujúce ust. § 4 ods. 5 zákona č. 282/2002 Z. z.) prijatým VZN obce, pričom porušenie zákona a/alebo VZN môže byť priestupkom podľa zákona o priestupkoch, ak je tak v nich ustanovené (v danom prípade § 7 zákona č. 282/2002 Z. z.). Uvedené je zrejmé a potvrdené aj tým, že odporcovia (ako páchatelia priestupku) boli v rámci priestupkového konania uznaní vinnými zo spáchania priestupku a bola im v rozkaznom konaní uložená (každému zvlášť) sankcia za spáchanie priestupku. S prihliadnutím na obsah spisu, obsah návrhu na nariadenie neodkladného opatrenia (bez väzby na konanie vo veci samej) je potrebné dovodiť, že v danej veci navrhovateľka nijak neosvedčila dôvodnosť a trvanie nároku, ktorému má byť poskytnutá ochrana navrhovaným neodkladným opatrením v civilnom sporovom konaní, preto v uvedenom rozsahu súd prvej inštancie vec nesprávne právne posúdil. Súd prvej inštancie sa osvedčením existencie (a trvania) hmotnoprávneho nároku navrhovateľky v zásade ani nezaoberal a iba uzavrel, že navrhovateľka osvedčila potrebu úpravy pomerov formou nariadenia neodkladného opatrenia zo správania sa odporcov a rozhodnutia správneho orgánu v priestupkovom konaní, že nastali skutočnosti, keď je potrebné navrhovateľke poskytnúť ochranu pred konaním odporcu 1/ a 2/ pri vedení psa (rotvajlera), a že navrhovateľka neodkladného opatrenia v tomto konaní uniesla dôkazné bremeno a osvedčila, že odporcovia v prípade osobného kontaktu s navrhovateľkou neodkladného opatrenia budú pokračovať vo

vedení psa bez vôdzky. V prejednávanej veci navrhovateľka v návrhu netvrdila a ani neosvedčovala existenciu hmotnoprávneho vzťahu medzi ňou a odporcami, od ktorého odvíja uloženie povinnosti navrhovaným neodkladným opatrením. Z návrhu ani z neodkladným opatrením uloženej povinnosti odporcom „vodiť psa na verejné priestranstvo a na miesta, kde je voľný pohyb psa zakázaný, len na vôdzke, uviazanej na obojku, alebo na prsnom postroji a to počas platnosti a účinnosti § 4 ods. 5 zákona číslo 282/2002 Z. z., ktorým sa upravujú niektoré podmienky držania psov“, ktorá povinnosť predstavuje v zásade správnym predpisom uloženú povinnosť abstraktne/všeobecne určenému okruhu adresátov (držiteľovi psa/tomu, kto vedie psa), nevyplýva a ani nie je zrejmé, ochrany akého konkrétného subjektívneho práva (napr. vecného, osobnostného, záväzkového...) sa navrhovateľka v konaní domáha. Navrhovateľka navrhované neodkladné opatrenie formulovala ako uloženie všeobecnej povinnosti odporcom bez väzby na porušenie akéhokoľvek jej konkrétného subjektívneho práva v hmotnoprávnom vzťahu s odporcami, na ktorého ochranu má navrhované neodkladné opatrenie slúžiť. Odvolací súd dopĺňa, že vymáhanie plnenia zákonnej povinnosti uloženej napadnutým neodkladným opatrením tak, ako je formulované, patrí do kompetencie správnych orgánov na danom úseku (priestupky podľa zákona č. 282/2002 Z. z. prejednáva obec a v blokovanom konaní obecná polícia a orgán Policajného zboru; § 7 ods. 4 zákona č. 282/2002 Z. z.), nie samotnej navrhovateľke v civilnom sporovom konaní. Na okraj hodno poznamenať nezrozumiteľnosť vo výroku I. uvedeného trvania uloženej povinnosti „počas platnosti a účinnosti § 4 ods. 5 zákona číslo 282/2002 Z. z., ktorým sa upravujú niektoré podmienky držania psov“, keď samotné ust. § 4 ods. 5 zákona č. 282/2002 Z. z. je len zákonným splnomocňujúcim ustanovením „Podrobnosti o vedení psa ustanoví obec všeobecne záväzným nariadením.“ Vychádzajúc z toho má odvolací súd za to, že navrhovateľka neosvedčila základný predpoklad pre nariadenie neodkladného opatrenia - hodnoverné osvedčenie danosti hmotnoprávneho nároku, ohľadne ktorého majú byť upravené pomery strán sporu, teda ani vecnej legitímácie strán sporu (aktívnej ani pasívnej), preskúmanie ktorej je imanentnou súčasťou každého súdneho konania, a ktorú súd skúma ex offio vždy v ktoromkoľvek štádiu konania aj v prípade, že ju žiadna zo strán nenamieta, a zistenie nedostatku ktorej vecnej legitímácie má za následok zamietnutie návrhu/žaloby; preto bolo bez významu skúmať ďalšie predpoklady pre nariadenie neodkladného opatrenia (potrebu bezodkladnej úpravy pomerov alebo obavu z ohrozenia exekúcie). Na uvedenom základe odvolací súd po vecnom a právnom zhodnotení relevantných skutočností uznesenie súdu prvej inštancie v zmysle ust. § 388 CSP zmenil a návrh na nariadenie neodkladného opatrenia zamietol.

2.2. O nároku na náhradu trov (celého) konania rozhodol odvolací súd podľa ust. § 396 ods. 2 CSP v spojení s ust. § 262 ods. 1 a § 255 ods. 1 CSP tak, že odporcom 1/ a 2/, ktorí mali vo veci úspech, priznal proti navrhovateľke nárok na náhradu trov konania v plnom rozsahu (100 %), pričom o výške náhrady trov konania rozhodne súd prvej inštancie v lehote do 60 dní po právoplatnosti rozhodnutia, ktorým sa konanie končí, samostatným uznesením, ktoré vydá súdny úradník.

3. Proti rozsudku odvolacieho súdu podala navrhovateľka (ďalej aj „dovolateľka“) dovolanie, ktoré odôvodnila poukazom na ustanovenie § 420 písm. f) CSP.

3.1. Dovolateľka uvádza, že odvolací súd bez náležitého odôvodnenia rozhodnutia dospel k záveru, že mestský súd rozhodol arbitrárne, s jeho argumentáciou sa v plnom rozsahu nestotožnil. Z odôvodnenia uznesenia odvolacieho súdu nie je dostatočne zrejmé, z ktorých skutočností vychádzal, akými úvahami sa riadil a aké závery zaujal k jeho právnomu posúdeniu. Odvolací súd na viacerých miestach bližšie svoje tvrdenia neodôvodnil bez ďalšieho preukázania pravdivosti svojich tvrdení. Odvolací súd svoje rozhodnutie doplnil o nové dôkazné prostriedky v rozpore s § 185 CSP, a to ohľadom psa rotvajlera. Dovolateľka má za to, že na základe odpovedi z Miestneho úradu - Bratislava Nové Mesto nemožno zistiť titul nadobudnutia, spôsob nadobudnutia vlastníckeho práva k veci - zvierat'u. V odôvodnení odvolacieho súdu chýba základný dôkaz, a to titul nadobudnutia, a preto je aj arbitrárne automatické zaradenie psa do BSM. Mestský súd Bratislava IV v uznesení uložil povinnosť vodiť psa na verejné priestranstvo a na miesta, kde je voľný pohyb psa zakázaný, len na vôdzke, uviazanej na obojku, alebo na prsnom postroji, a to počas platnosti a účinnosti § 4 ods. 5 zákona číslo 282/2002 Z. z., ktorým sa upravujú niektoré podmienky držania psov (ďalej len „zákon č. 282/2002 Z. z.“). Povinnosť bola uložená žalovaným vodiť psa, nikde nebolo uvedené plemeno. Preto je arbitrárne, keď odvolací súd začal skúmať plemeno, hoci povinnosť sa netýkala konkrétného psa. Z rozhodnutia odvolacieho súdu sa nedá zistiť, ako prišiel na skutočnosť, že žalovaný venčia iba ním určeného rotvajlera, a nevenčia (nevodia psov na

verejné priestranstvo) aj iných rotvajlerov, resp. psov. Odvolací súd jednoznačne nevysvetlil, prečo podľa neho nebol preukázaný hmotnoprávny nárok. Vo veci ide o spor fyzických osôb. Na základe uvedenej argumentácie odvolacieho súdu, by fyzické osoby nemohli žiadať súdnu ochranu vo veciach, ktoré nevie vyriešiť správny orgán (udeľuje pokuty za priestupky a jeho konanie je zdĺhavé). Udelením pokuty neposkytne správny orgán okamžitú ochranu. Nariadením neodkladného opatrenia sa upravujú pomery bezodkladne.

3.2. Dovolateľka navrhuje, aby dovolací súd po preskúmaní veci zrušil napadnuté uznesenie krajského súdu a vec vrátil odvolaciemu súdu na nové prejednanie a rozhodnutie a zároveň jej priznal náhradu trov konania vo výške 100 %.

4. Odporcovia 1/ a 2/ vo svojom vyjadrení k dovolaniu uviedli, že rozhodnutie krajského súdu bolo absolútne v súlade so zákonom a stotožňujú sa s jeho rozhodnutím, a že bolo dostatočne zdôvodnené. Rotvajler je pes mohutnej konštrukcie vedomý si svojej sily. Laickou verejnosťou je žiaľ považovaný za nebezpečného, čo nie je pravda. Je to pes s obrovským srdcom, milujúci svoju rodinu, priateľov a deti. Je obdarený vysokou inteligenciou. Odporcovia žiadajú najvyšší súd, aby potvrdil napadnuté rozhodnutie krajského súdu v plnom rozsahu.

5. Najvyšší súd Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“ alebo „dovolací súd“) ako súd dovolací (§ 35 CSP) po zistení, že dovolanie podala v stanovenej lehote (§ 427 ods. 1 CSP) strana zastúpená v súlade so zákonom (§ 429 ods. 1 a 2 CSP), v ktorej neprospech bolo napadnuté rozhodnutie vydané (§ 424 CSP), bez nariadenia pojednávania (§ 443 CSP) dospel k záveru, že predmetom konania je vec, ktorá nepatrí do právomoci všeobecných súdov, a preto uznesenia oboch súdov vydaných v základnom konaní zrušil, konanie zastavil a vec postúpil Mestu H. ako orgánu kompetentnému vo veci rozhodnúť.

6. Dovolací súd skúmal predovšetkým, či sú splnené podmienky, za ktorých môže konať a rozhodnúť, ktorá povinnosť mu vyplýva priamo z ustanovenia § 161 ods. 1 s použitím § 438 CSP. Procesné podmienky predstavujú základné procesné predpoklady, aby mohol súd autoritatívne rozhodnúť vo veci samej. Existencia a splnenie procesných podmienok je predpokladom poskytnutia súdnej ochrany ohrozeným alebo poškodeným subjektívnym právam v rozsahu článku 1 CSP. Súd je povinný zisťovať ich existenciu a splnenie v každom štádiu konania, teda aj v štádiu dovolacieho konania.

7. Jednou z neodstrániteľných podmienok konania je právomoc, ktorá je odrazom zásady legitimacy a predstavuje oprávnenie určitého štátneho orgánu riešiť otázky, ktoré sú zákonom zverené do jeho kompetencie.

8. Civilný sporový poriadok v § 3 upravuje právomoc všeobecných súdov v tom zmysle, že určuje, že súdy prejednávajú a rozhodujú civilné spory a iné civilné právne veci, pokiaľ ich podľa zákona neprejednávajú a nerozhodujú iné orgány. Súdy neprejednávajú a nerozhodujú právne veci vyplývajúce z verejnoprávnych vzťahov, s výnimkou prípadov, ak zákon výslovne zveruje takéto právne veci do právomoci civilného súdu (§ 4 CSP). Absencia civilnej právomoci má vždy za následok zastavenie konania a postúpenie veci na prejednanie a rozhodnutie tomu orgánu, do ktorého právomoci daná vec patrí (§ 10 CSP). Dovolací súd vychádzajúc z § 470 ods. 1 CSP posudzoval otázku právomoci súdu v danom spore, i keď konanie bolo začaté pred účinnosťou CSP, podľa predpisov platných v čase podania dovolania, t. j. podľa ustanovení CSP.

9. Pre vyriešenie otázky, či tá - ktorá vec patrí do právomoci súdu v zmysle uvedených ustanovení, je nevyhnutné predovšetkým zistiť, z ktorého právneho vzťahu žalobca vyvodzuje žalobou uplatnený nárok (predmet súdneho konania), tento vzťah dôsledne analyzovať a následne po právnej stránke správne vyhodnotiť. Pre analýzu právneho vzťahu a posúdenie jeho povahy z hľadiska právomoci súdu je rozhodujúce obsahové hľadisko, teda akú majú povahu práva a povinnosti strán, tvoriace obsah tohto právneho vzťahu. Len uvedené kritérium je určujúce pre posúdenie, či žalobou uplatnený nárok je vyvodzovaný z takého právneho vzťahu, ktorý bolo možné podriaďovať pod niektorý z právnych vzťahov vymenovaných v § 3 CSP.

10. Navrhovateľka sa svojím návrhom na nariadenie neodkladného opatrenia domáhala, aby súd vydal neodkladné opatrenie v nasledovnom znení: „Žalovaní sú povinní vodiť psa na verejné priestranstvo a na miesta, kde je voľný pohyb psa zakázaný, len na vôdzke, uviazanej na obojku alebo na prsnom postroji, a to počas platnosti a účinnosti § 4 ods. 5 zákona 282/2002 Z. z.. Zákon, ktorým sa upravujú niektoré podmienky držania psov. Súd žalobkyni priznáva 100 % náhrady trov konania.“

11. Podľa § 4 ods. 5 zákona č. 282/2002 Z. z., ktorým sa upravujú niektoré podmienky držania psov (ďalej len „zákon č. 282/2002 Z. z.“), podrobnosti o vedení psa ustanoví obec všeobecne záväzným nariadením.

12. Podľa § 7 ods. 4 zákona č. 282/2002 Z. z., priestupky podľa tohto zákona prejednáva obec a v blokovom konaní obecná polícia a orgán Policajného zboru.

13. Z citovaných ustanovení zákona č. 282/2002 Z. z. vyplýva, že otázky vedenia psov na verejnom priestranstve nie sú inštitútom súkromného práva, ale verejnoprávnym oprávnením. Navrhovateľka sa domáha uloženia neodkladného opatrenia, pričom žiada, aby súd uložil odporcom povinnosť určitým spôsobom vodiť psa na verejné priestranstvo a na miesta, kde je voľný pohyb psa zakázaný. Jej návrh teda spadá do oblasti správneho práva a je upravený jednak zákonom č. 282/2002 Z. z., ako aj na jeho základe (splnomocňujúce ust. § 4 ods. 5 zákona č. 282/2002 Z. z.) prijatým všeobecne záväzným nariadením obce, pričom porušenie zákona a/alebo všeobecne záväzného nariadenia môže byť priestupkom podľa zákona o priestupkoch, ak je tak v nich ustanovené (v danom prípade § 7 zákona č. 282/2002 Z. z.).

14. K obdobnému záveru dospel už Najvyšší súd Slovenskej republiky vo veciach sp. zn. 5Cdo/60/2018 a 3Cdo/1385/2015 (rozhodnutie prešlo testom ústavnosti por. uznesenie Ústavného súdu Slovenskej republiky sp. zn. III. ÚS 689/2017).

15. Odvolací súd správne poukázal na to, že uvedené je zrejmé a potvrdené aj tým, že odporcovia (ako páchatelia priestupku) boli v rámci priestupkového konania uznaní vinnými zo spáchania priestupku a bola im v rozkaznom konaní uložená (každému zvlášť) sankcia za spáchanie priestupku.

16. Keďže na rozhodovanie v danom spore nie je daná právomoc súdu, dovolací súd v zmysle § 449 ods. 1, 2 CSP, § 450 CSP zrušil uznesenia odvolacieho súdu ako i súdu prvej inštancie a konanie zastavil (§ 6 ods. 1 CSP). Súčasne vec postúpil Mestu H. ako orgánu, do kompetencie ktorého daná vec patrí.

17. Navrhovateľka procesne zavinila zastavenie konania, preto je povinná nahradiť odporcom 1/ a 2/ trovy, ktoré im v súvislosti s celým konaním, teda v konaní pred súdmi v základnom i dovolacom konaní vznikli (§ 453 ods. 1 s použitím § 256 ods. 1 CSP). O výške náhrady trov konania rozhodne podľa § 262 ods. 2 CSP súd prvej inštancie po právoplatnosti rozhodnutia, ktorým sa konanie končí, samostatným uznesením, ktoré vydá súdny úradník.

18. Toto rozhodnutie prijal senát najvyššieho súdu pomerom hlasov 3 : 0.

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu nie je prípustný opravný prostriedok.